

ئەوھى شىعر خواستويەتى لـره جـى بـتەوھ. . ئاما نـج شارباژـى

مـژووى شىعر دەگەـتەوھ بـ سەرەتاي درووست بوونى مـرـقايەتى، ھەر لەو كاتەى كە مـرـق ھەستى بە ساردى و گەرمى، تىنـوـتى و برسـتى، كەيف و خـشى ... تاد كـردووه، شىعریش ھەبووه، چونكە شىعر شعورى مـرـقە، بەتايبەتتر شعورى ئەوانەىە كە زياتر ھەستيارن بەگشت جوـھو ھەستەوھەرەكان.

ديارە نووسىنى شىعر تازەو نوـپـيە لە چاو درووست بوونەكەيەوھ، دەكرـ بوتـرـت ھەموو مـرـقـكـ مادامـك ھەست و نەستى ھەيە، بـ خـى شاعيرـكە، بەـام شاعيرـك دەگاتە لوتكە كە لە گشت تەكنيك و وـنـو روخسارو خولياو خەيا و چـو و پـى وشەو وتەى ناسك و نادر، وا بكات كەسانى تر بەخوـندنەوھ يان گوـگـرتن ھەستيان بجوـت، عاشق بە ديمەن و ئامـازەكانى نـو خەون و خوليايان بكات.

زـرن ئەوانەى شىعر دەنووسن، بەـام زـرن نين ئەوانەى خـيان و شىعرەكانيان بە نەمرى دەمـنـتەوھ لە ھزرو زىھنى گەل و ميللەتدا.

لە دواى ھەر دوو كـتـبـى شىعرى (مەملەكەتى ژن كوژان) و (پارچە شكاوھەكانى دـم)، شاعيرى جوانخاس كاكە (شەما بـارەوانى) سـپـيەم بەرھەمى شىعرى بەناوى (ئەمشەو تەنيايى دادەگيرسـنـم)ى دواى ئەوھى ئامادەى چاپى كرد بوو، لە رـى تەلەگرامەوھ بـى ناردەم، تاكو لە خوـندنەوھيەكدا راو سەرنجى خـمى لە سەر بنووسم.

دواى خوـندنەوھ بـم دەرکەوت كە (ئەمشەو تەنيايى دادەگيرسـنـم) ئاپارتمانـكى بەرزو بـندە، پـكـھاتووھ لە سى و پـنج نـھـمە شىعر، كە ھەر نـھـمە شىعرـك بـ خـى تايبەتمەندى خـى ھەيە، لە رووى داـشتن و سـكـچ و ئادگارو نىگارەوھ، تواناو سەليقەى ئەندازيارەكەى گەياندووھتايە ئاستـك كە سەرنج و تـوانـينى ھەر يەكـكـمان بە لای خـيدا پەلـكـش دەكا، تاكو بە سەردانـك بـ زيارەتى وتەو وشەسازيەكانى نـو نـھـمەكان بەرـبـكەوين.

(ئەمشەو تەنيايى دادەگيرسـنـم) سى و پـنج چەكـ نـرگـزە بەھارى شىعرەو لە كـى گشتى ئەو شىعرانەدا چەند رەھەندو باس و خواس ھاتوونەتە ئارا، لەوانە (مەزـومـيەتى ژن و سالار بوونى پياو، تەنيايى، گلەيى و گازندە لە چانس و بەخت، ھەورى تەم و پەـھـى خەم و ئازارو مەينەتى، گـانـنـوھى خـشى و ناخـشـيەكانى رابردوو، كـوزانەوھو ھەـھـاتنى خـرى ھىوا، تا عەشق و خـشەويستى، بە جـرـكە

هموو شتځك لای شاعیر ده‌بته نازار، جگه له تهنه‌او تهنه‌ا یهك باوه‌شی یار.

ئو شاعرانه سهرجه‌میان له گځ‌قارو رځ‌نامه‌و ما‌په‌ه‌کاندا بځ‌اوکړاونه‌تووه، که چانسې زځ‌رتړین شوېن (ما‌په‌ی ده‌نگه‌کان، رځ‌نامه‌ی رځ‌گای کوردستان و رځ‌نامه‌ی بځ‌په‌شه‌وه)ن. گهر بمانه‌و دوو رکعات نوځ‌ژی شاعر بخو‌نین، ده‌بځ‌سهره‌تا سهرځ‌له ما‌ی شاعری (ش‌ما ځ‌باره‌وانی) بده‌ین و له سهر کانیاوی فه‌نتازی وته‌و وشه‌سازیه‌کانیدا ده‌ستنوځ‌ژی شاعر بش‌ین، چونکه له وځ‌نده‌ر ئاوځ‌که به‌رده‌سته که په‌ه له شیري شاعرو قوماوی په‌ه له قه‌به‌زه‌و سازگار.

له په‌ده‌شتی هه یه‌کځ‌له شاعره‌کاندا وهرزځ‌کی به‌هار له گوځ‌و گوځ‌زار ځ‌ی ئارایشته و نمایش کردووه، له سیخرو ته‌لیسمی ئوم‌دو هیواو بځ‌وابوون به‌خود، شاعیر زځ‌ر ئه‌ندازیارانه دیزاینی شاعره‌کانی نه‌خشان‌دووه که ج‌ی ره‌زانه‌ندی خو‌نهره‌کانیه‌تی، ئه‌وه‌ی که شاعر خواستویه‌تی له (ئهمشو ته‌نیایي داده‌گیرس‌نم)دا ج‌ی بځ‌ته‌وه، ههر له وځ‌نه، خه‌یا، له‌هجه‌ی موزیک، ق‌ب و ق‌فیه، ک‌ش و سهر‌وا، ماناو و‌اتا، که له دځ‌ځ‌ک بځ‌دځ‌ځ‌کیتړ له ش‌وه‌دا وه‌ک یه‌ک نین، به‌ک‌کو له ناوه‌ځ‌کدا هه‌موویان گرځ‌دراوی یه‌ک له دوا‌ی یه‌کن. کاتځ‌ شاعره‌کان ده‌خو‌نینه‌وه بځ‌مان ده‌رده‌که‌و که ههر‌گیز شاعیر ته‌قول بابی له ما‌ی شاعر نه‌کردووه، تهنه‌او تهنه‌ا شاعر به‌په‌ی ځ‌ی سهری له ما‌ی شاعر داوه، چونکه به‌روون و ئاشکرا دیاره که شاعره‌کان ځ‌سکن.

(تنځ‌کځ‌که بزه، ده‌رزه‌نځ‌بیری عروبه، سندوقځ‌ک در‌ی یوئ‌ن، فانه‌سی په‌که‌نین، دوو بست ریشی مه‌زه‌بی کلاسیک، هه‌ویری دا‌مانی ئه‌خلاق) ئه‌وانه وشانه‌کن تایبه‌تمه‌ندی شاعیرن، ده‌کرځ‌به‌و ش‌وه وشه لځ‌کدراوانه شاعره‌کانی (ش‌ما ځ‌باره‌وانی) له شاعری شاعیرانی دیکه جودا بکه‌ینه‌وه.

له (که‌ناری زوها‌یمه‌ر) شاعیر ده‌چ‌ته به‌رگی که‌س‌کی هیوا له ده‌سته چوو، به‌ش‌وا‌زځ‌که له هه‌موو خه‌ون و خولیا‌کانی نائوم‌د ده‌بځ‌:

” ځ‌ من له م‌ژه

سهر گوزشته‌ی خه‌ونه‌کانم

په‌ بووه له هیچ و

ئاو‌نه‌ی روانینم ها‌ه‌ی کردووه “

ته‌نانه‌ت په‌ی وایه سهری کردووه به‌ما‌ی هه‌موو خه‌م‌کی ک‌ن و تازه، ئو د‌ت و له هه‌مان شاعردا گله‌یی له به‌ختی ځ‌ی ده‌کاو ده‌ځ‌ځ‌:

” کامه کتبی خه مکی ماوه
من موتا مام نه کردی ؟
کامه کراسی ما ته مهو
من له بهرم نه کردی ؟ ”

تا ئه و ئاسته ی رژه کانی ته مه نی تده په ن به تونلی نیگه رانی و
پکه نینه کانی شی ده ده نه وه ما ی خه مکی، له شیعی (دهروازه ی ته مه ن)
دا ده :

” من هه موو رژه کا نم
به تونلی نیگه رانی دا ره د ده بن و
هه موو پکه نینه کا نم
ده ده نه وه ما ی خه مکی
ده چنه وه سر فانی سی عه به س
ده ده نه وه باوه شی خه مکی ملشکا و
ده ده نه وه ناو خه رندی شتی .
Shamal Ismael Kareem

شاعیر پکی وایه رژه نییه تهرمی دوو ل و به تاوانی ماچ نه نژر،
له بهر ئه وه ی ژیان و گوزهرانمان له کیشوهی خه ده اییه ... ئه و له
(ئلف و بکی داری) دا به ئاهو نا مه وه روو به ره و ئاسمان وهر
ده گه و و پکه به گه رووی گازنده ده کا و ده :

” ئه ه خودایه چ زوو
شه قامی مه راقم وشکی کردو
هه موو خه ونه کا نم
ههر به کای کوژانه وه .

ئازارو ئه شکه نه وه زامی ده روون دهر دکی کوشنده ن، به تایبه تتر ب
که سانکه هه ستیارن به گشت رووداوو کاره سات و مه ی نه تییه کانی
رژگار، ته نانه ت به ده نگه، نیگایه، باس و خواسه، دخیلش یان
ده ته نگ ده بن، تا ده گاته تر پکی نائوم دی و له گه ته م و خه م که
وهک ئاوی کانی اوو چه م به ره و دورگی شاعیر ده چ ...
ئه وه نییه له شیعی (دوا وهرزی ته مه ن) دا به روونی داوا له (زام)
ده کا پکه وه ده ست له ده ست بن، وهک ها وکی هه میشه یی تده په ن به ره و
به نده ری وه هم:

” وهره ئه ی زام
با پکه وه بده ی ن له شه قه ی شیعیرو

له لـواری به ندهری وههم
بگیرسـینهوه “.

رهنگه (شکان) بـ خـی تهنها وشهیهك نه بـ له پـکها تهی چوار پیت،
بهـکو بـ خـی زـرشت له ههگبهیدا كـ بوبـتهوه كه دهگاته ئهوهی
ئیتـر چاك بوونهوهی ههروا سادهو سانا نه بـت، بـ وـنه شکانی بهرد،
شکانی ئـسك ، شکانی شووشه، شکانی دـ ... ئهگەر له سهـرجهـم شکانهـکان
ورد بینهوه بـمان دهـردهـكهـوـ كه قورس و سهـنگینـترینـیان (شکانی
دـ)ـ، كه دهـبـته مایهـی دـتهـنگی و خهـمـکی و ناسـری دهـروون،
توـژهـران پـیان وایه (دـشکان) هیندهـی جهـده زیان به دـ
دهگهیهـنـت، تهـنها جیاوازی ئهوهیه كه دـشکانهـكه ئازارهـكهـی کاتییهـو
پاش ماوهیهك چاك دهـبـتهوه، ههـر چهـنده ئهـو تویرهـرانـه ئهـوهـش دهـن
كه (دـشکان) له كهـسـك بـ كهـسـکی تر دهـگـهـنـت، كه له ههـندـکیاندا
بـ ماوهیهکی دوورو درـژـ کاریهـگری نهـگهـتیـف به جـدـت له سهـر
دـیان، بـ چارهـسهـریش دهـتوانـت ههـمان چارهـسهـرهـکانی جهـدهـی دـیان
بـ بهـکار بهـنـرت.

قهولـك ههیه دهـن: كه دـشکا تهـنها له لـدان ناوهـستـت، بهـکو حاشا
له ههـموو خـشییهـکان دهـکات، یان دهـوترـت ههـچ شـتـك وهـك دـشکان
ئازاری نییه، بـدهنگه بهـام له ناخهوه دهـتسوـتـنـت، یاخود دـشکان
ئازارـکی هـنده به سـیه ناتکوژـ، بهـام ناـهـتـت بژی ...!، دهـبـ
ئهوهـش بزانیـن كه ژیان نه بهـدی كهسه نه نازی كهسـیش ههـدهـگرـ.
دهـبـ حیساب بـ قسهـکانـمان بکهین، پـش ههـر دهـربـینـك دهـبـت لایهـنی
دهـروونی بهـرامبهـرهـکهـمان موتاـا بکهین، به جـرـك كه ههـر کاتـك
ویستمان قسهیهك بکهین دهـبـت وریاو به ئاگا بین، نهکهین دـنـك
بشکـنـین كه خودا به پـ له خـشهویستییهوه درووستی کردوه.

(شهـما بـارهـوانی) لهـم دیوانه شیعهـریدا بیست و دوو جار وشهـی (دـی
بهـکارهـناوه، كه زـرترین بهـکارهـنـانهـکانی باس له (دـشکان)ـ، بهـم
شـوهیه: (گـزهـی دـشکاو، خهونی دـشکاو، مهـنفای دـشکان، مهـوتهـنی
دـشکان، موناـجاتی دـشکان، وه شکانی دـی ژن)، ههـروهـا (بارانی
دـهـق و ههـوری دـتهـنگ) یشی بهـکارهـناوه.

له شیعی (خهـرهـندی خهـم) دا دهـنووسـ:

” لـره بههار به نیوه چـی

جـمان دـت و

ئاواتهـکان زوو دهـکوژـنهوه

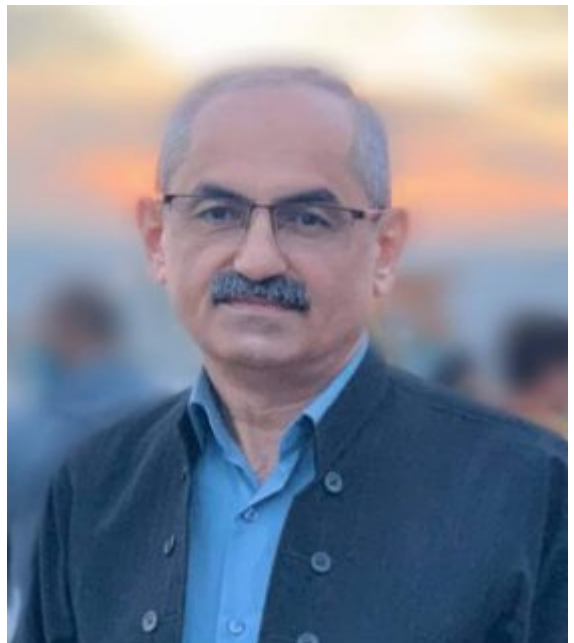
ئـره مهـملهـکهـتی ههـنسـك و ژانه

ئیره دورگهـی دـشکا نه “.

يان له شيعرى (نيشتمانى ئېقره يى) دا ده نووسى:

” ئو دا بېانه زېرى كېشاو
ئو تلانه و يه هر نه بېايه و
ئو دېه من
هر له ناو قه فېسى دېشكان مايه و “.

ماوه ته و بېاين ده ستخېشى بې گه نجلو كاكه (شېما بېاره وانى) هيواي
به ره مى نو و زياترى بې ده خوازم به ته مى درېژو پې
خېشگوزه رانيه و.

ئامانچ شارباژېي (نوسەر و لېككېرر و).